

Un asfințit al trecutului

Se auzi un pocnet înăbusit urmat de o ușă care, încet, s-a închis scârțâind. Pe pragul casei se afla silueta înaltă, subțire, a unui bătrân uitat de ani. S-a oprit și a privit un timp în gol, de parcă gândurile i-ar fi zburat departe, în zare. Apoi, revenindu-și, scoase din haină o cheie veche, ruginită. A închis încet, cu mâna tremurând ușa casei și a îndrăznit să pășească.

Afară era liniște. Cu toate acestea, bătrânul tot auzea o melodie lentă, duioasă. Era ghidat de aceasta, fără măcar să știe unde va ajunge. Ganda că, prin minunea aceasta, destinul îi se arată. Bătrânul nu mai tremura, nu mai mergea cocoșat, ceva se petrecea cu el. Dar era cea bun. Această melodie, știa el, îi aduce aminte de ceva de demult, de ceva pierdut în negura timpului și rămas acolo, ca o amintire a trecutului.

De-odată ajunse. În fața sa se întindea, cât era de mare, marea. Cu toate acestea, bătrânul nu observa apa. În schimb, observa ceva mic, ce plutea pe ea. Se apropie tremurând și parcă nu se mai simțea bătrân. Era o barca, uitată de lume și de ani. Cu toate acestea, bătrânul vedea dincolo de aspectul bărcii. Simțea o emoție, un impuls care-l făcea să se apropie mai mult. Să fie oare aceea? Bătrânul simțea că este. Era barca pe care, de-a lungul anilor, o îndrăgise și în care călătorise pe mare. Era singura amintire a tinereții, un simbol al libertății.

Bătrânul nu mai putu răbda și se urcă în barcă. Ca prin minune, cum o atinse aceasta întineri. Însă nu fizic, ci sufletește. Și nu era doar în mintea lui. Era adevărat! Era altul, cu toate că arăta la fel.

Porni apoi încet, pe mare. Era timpul apusului, iar ochii "bătrânului" străluceau de emoție. Soarele cobora ușor, stingându-se parcă în mare. Era de o culoare roșie intens, pe care o reflecta, în toată splendoarea ei, pe oglinda apei. Arăta ca un foc care se stingea ușor și din care, alarmate, ieșeau două păsări negre, spulberând flăcările apusului. Deasupra soarelui, norii deja primiseră o culoare gri, care înflorește din roșeala soarelui și care, tot înaintând, se închidea din ce în ce. Într-un colț al apei, stăteau de veghe munții care mărgineau apa. Erau acoperiți de o umbră neagră și, spre vârf, de niște cioburi de foc ale roșiaticului soare. Soarele, de fapt, era reflectat în tot peisajul. În mare, în cer, pe munți...Era ca un deal maroniu, în flăcări. Doar muntele, într-un colț de apă, reflectă o umbră neagră. Cerul era pictat în nuanțe de gri, cu tonuri de roșu. Iar barca, cu velele strânse, se mișca încet. Era plină de plase și butoaie, pe care stătea bătrânul, privind munții. Sub acel cer, pe acea apă, era ca și cum ar fi făcut parte din apus. Și așa era. Barca trecea pe lângă stânci, completând tabloul asfințitului. Muntele străbătea cerul și cerul era străbătut de munte. Floarea apusului era ca un trandafir, de un roșu intens. Și în spatele bărcii se afla o barcă mai mică, ca o umbră.

Jantuan Alexandra, clasa V-a B